

rede Nej, det maatte absolut være *den* Aften, han havde en vigtig Sag, han vilde meddele mig; nu havde han Lov til at tale, ingen havde paalagt ham Tavshed, men det kunde være, at han ikke havde Lov til at fortælle det den næste Dag. Naa, Sagen begyndte at interessere mig, og saa fortalte han hele Sagen om disse Artikler i „Middagsposten“, der skulde afsløre det, Forfatteren kaldte Aarhundredets største Aktievind, om, hvorledes denne Artikelrække var bleven standset ved et Brev, Justitsministeren havde sendt Bladets Redaktør osv. Naturligvis var det ikke for mig nok, at jeg fik denne Meddelelse fra een Side, men jeg fik senere fra to andre Sider Bekræftelse derpaa, og Forfatteren af den paabegyndte, men standsede Artikelserie, der nærrede en ret forstaaelig Misfornøjelse og Gnavenhed over, at hans Arbejde paa denne Maade var blevet afbrudt ved Indgriben fra Justitsministerens Side, meddelte mig en Afskrift af selve Brevet, der ganske stemmede med det Referat, Redaktionssekretæren havde givet af det. Ogsaa paa anden Maade fik jeg at vide, at det var ægte, og Ægtheden er da heller ikke bleven bestridt.

Saa sagde jeg naturligvis til mig selv, da jeg erfarede det: Her løftes der uformodet en Flig for Forhold, som kunne medføre en Korruption, som jeg maa paatale, og hvor jeg vilde svigte min Pligt, hvis jeg ikke gjorde det. Og jeg kom til at tænke paa, hvorledes ikke blot Socialdemokrater, men ogsaa Venstremænd have stillet sig i lignende Tilfælde. Jeg maatte nødvendigvis komme til at tænke paa, hvordan en bekendt Venstremænd, Overretssagfører Cantor, stillede sig i 1884, da han ad langt mindre legitim Vej, end her er Tale om — men det er for øvrigt ganske ligegyldigt — fik at vide, at der eksisterede et Brev fra den daværende Folke­tingsmand for Københavns 5te Valgkreds (Goos), hvorved det var givet, at han stod i Forhold til et Blad, der hed „Den ny Socialist“, et Blad, som tilsyneladende var revolutionært, men som i Virkeligheden støttede Regeringen mod Socialdemokratiet. Han ansaa det for sin Pligt at drage dette Forhold offentlig frem. Og hele Venstre tilklappede ham Bifald, det var en Handling i den offentlige Morals Tjeneste, og det medførte, at denne Folke­tingsmand faldt i sin Valgkreds. Og en Mand, der senere gennem Livet, gennem mange Aar stod den nuværende Justits­minister nær, nemlig afdøde Redaktør

Secher, var med til i sit daværende Blad „Dagsavisen“ at drage dette private Brev frem og førte en Kampagne mod Goos, der varede i Maaneder, paa Grundlag af dette private Brev. Og der var ikke en eneste Venstremænd i Landet, som fandt, at der var noget ondt deri, tværtimod sagde de allesammen, at det var rigtigt, og de jublede, da det daværende Medlem for Københavns 5te Valgkreds faldt, blandt andet fordi dette Forhold var blevet afsløret. Jeg synes derfor, at nu skulde Venstremændene holde en lille Smule inde med deres Forargelse over den Slags Ting.

Jeg nævnede i mit Foredrag forleden Dag — jeg minder her kort derom —, at der var ikke en eneste Venstremænd, som var forarget over, at det var blevet oplyst om Finansminister Scharling i Ministeriet Sehested, at han havde en Aktie eller to — han var vist for Resten kommen rent tilfældig og uskyldig dertil — i „Forposten“, som netop var Forgænger for „Middagsposten“. Ja, saa stod der et Ramaskrig i hele Venstres Presse om dette Forhold, som ogsaa var oplyst ad ganske privat Vej.

Den højtærede Justitsminister var saa dristig at vende Ordet Hykleri imod mig og mod hele det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Han støttede sig i saa Henseende paa Bladet „Middagsposten“, paa en Fortælling der havde staaet deri, og som han havde læst, om, at „Social-Demokraten“ havde lagt sig stærkt i Selen for, at denne „Middagspost“ skulde unnlade at tale om en opsigtvækkende Begivenhed. Jeg kan herved erklære, at der er ikke et sandt Ord deri, men det er højt betegnende, at den højtærede Justitsminister uden videre tror hver Stavelse, der staar i „Middagsposten“ — naturligvis, alt hvad der staar i et Blad, der staar i et saa intimt Forhold til den højtærede Justits­minister, er lødigt Guld —, og udfra denne fuldstændig usande Meddelelse slutter han, at vi kunne ikke være forargede over hans Holdning til dette Blad, det kalder man, siger han, noget slemt Hykleri.

Jeg vil fremdrage noget andet, som jeg synes med Rette kan kaldes „noget slemt Hykleri“. Rundt om i Provinspressen, særlig i regeringsvenlige Blade, er der fremkommet Artikler, der stærkt raabe op mod Smudspressen, og til en vis Grad med Rette. Jeg har læst i Regeringsbladene en Artikel af Pastor Koch i Odense, hvori han paa det indstændigste advarer mod Smudspressen og beder Folk om ikke at